

อาจารย์ยุคใหม่ไม่เน้นสอน

- ปรับการเรียนการสอนให้นักศึกษาลิขิตงานจากโจทย์จริงจากร้านค้าในมหาวิทยาลัย
- จำลองชีวิตการทำงานจริงให้นักศึกษาได้เรียนรู้
- มีความเชื่อมั่นในบทบาทอาจารย์ มีความสามารถสร้างเด็กให้มีความรับผิดชอบต่อสังคมได้
- เปลี่ยนวิธีคิด ก่อนคิดถึงแต่ตัวงานเท่านั้น กลับมาให้ความสนใจงาน pre product มากขึ้น

เพราะมองเห็นประโยชน์ของนักศึกษาที่จะได้นำความรู้ ความสามารถที่เรียนออกไปใช้วัดศักยภาพนอกรั้วมหาวิทยาลัย ทำให้ อาจารย์สุภาพร หนูก้าน (สาว) จากคณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี พานักศึกษาเรียนรู้นอกห้องเรียนในโครงการเครือข่ายมหาวิทยาลัยสร้างสรรค์สังคมเพื่อประเทศไทยที่น่าอยู่ (University Network for Change : UNC) ดำเนินงานโดยเครือข่ายมหาวิทยาลัยสร้างสรรค์สังคม*

อาจารย์สุภาพรเป็นอาจารย์อีกท่านหนึ่งที่ไม่ยอมหยุดนิ่งในการค้นหาสิ่งดีๆ ให้แก่ลูกศิษย์ เมื่อมีอาจารย์ผู้ก่อการต่างมหาวิทยาลัยชวนมาชิมลงในโครงการ โดยมีคณบดีคนเดิม อาจารย์มานพ เขี่ยมสะอาด เห็นดีเห็นงาม อาจารย์จึงเข้าร่วมโดยไม่ลังเล จากวันนั้นถึงวันนี้ผ่านมา 5 ปีแล้ว อะไรที่ทำให้อาจารย์อยู่ร่วมในโครงการอย่างต่อเนื่อง และมีบทบาทสำคัญในการขยายโครงการเข้าสู่สาขาและคณะอื่นๆ อาจารย์ได้มาเล่าเรื่องราวให้ฟังกันวันนี้

“ตอนแรกที่เข้าร่วมโครงการเพราะว่าอาจารย์ต้น (อ.จักรพันธ์ วิลาสินีกุล คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร) มาเป็นผู้ชวนค่ะ ฟังแล้วชอบรูปแบบและวัตถุประสงค์ของโครงการ ที่มีแนวคิดพาเด็กเรียนรู้

จากโจทย์จริง จากเจ้าของโจทย์ตัวจริงอย่างภาคประชาสังคม และนักศึกษายังได้มีโอกาสออกมาเจอเพื่อนๆ ต่างมหาวิทยาลัย ได้แลกเปลี่ยนได้เห็นงานเพื่อนๆ ด้วย เลยคิดว่าจะได้เป็นโอกาสดีที่เราจะได้ให้เด็กของเรานำความรู้ความสามารถที่เรียนได้ออกไปใช้ศักยภาพของตัวเอง”

เชื่อม UNC กับมหาวิทยาลัย

เมื่อมีแนวคิดเช่นนี้ ในบทบาทที่เป็นผู้ประสานงานของ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับโครงการนี้ อาจารย์ได้ทำหน้าที่เชื่อมโยงอาจารย์กับนักศึกษาให้เข้ามาร่วมเป็นเวลมาถึง 5 ปีแล้ว ในปีแรกชักชวนนักศึกษาเข้าร่วมแบบ

อาสาสมัคร ดึงเด็กที่สามารถกรีเอทีฟ ออกแบบ และทำกราฟฟิกได้ เลือกเด็กที่มีความถนัดแต่ละด้านมารวมกลุ่มกันเป็นทีม “ปีแรกเด็กๆ สนุกกันมาก เด็กได้ความรู้เรื่องผัก มีความรู้ในการหาข้อมูลเชิงลึก ได้โจทย์จริงที่หลากหลายมากกว่าที่เราเคยให้เด็กทำ ตรงกับชีวิตประจำวันของเด็กมากขึ้น ทำให้สามารถนำความรู้มาใช้กับชีวิตประจำวันได้ เด็กได้มีโอกาสแสดงศักยภาพ เขามีความมั่นใจ มี portfolio เอาไปสมัครงานได้” นั่นคือจุดเริ่มต้นของประโยชน์ที่มองเห็นได้

ผลงานปีแรกนักศึกษาเลือกประเด็นเกษตรกรรม ชื่อผลงานต้นตรา ปลุกผัก (อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <https://goo.gl/KAp3qp>) โดยอาจารย์สาว ได้ดึงเพื่อนๆ อาจารย์ในคณะมาเป็นทีปรึกษาด้วย คือ อาจารย์โกวิท มีบุญ อาจารย์ชฎานิส ตันเทียน และอาจารย์ศรายุทธ ธิบัติ เมื่อได้เครือข่ายเพื่อนอาจารย์แล้วพอถึงปีสองก็มีการรันต่ออย่างไม่น่าเบื่อ โดยเฉพาะการชักชวนนักศึกษาเพราะชื่อเสียงผลงานของรุ่นพี่ทำให้ปีนี้นักศึกษาเข้ามาเป็นอาสาสมัครกันมากขึ้น รวมทั้งเริ่มชักชวนเพื่อนๆ เข้ามาช่วยทำงานในส่วนต่างๆ เพื่อให้ได้ผลงานที่ออกมาดีที่สุด

**“ทำให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ว่าเวลาเขาออกไปทำงานจริงๆ ศักยภาพของพวกเขา
ถ้าฝึกกำลังกันแล้ว สามารถทำอะไรกันได้เยอะมากและใหญ่มาก”**

“รู้สึกดีค่ะ ที่นักศึกษาเขาได้รู้จักกันเอง แล้วยังทำให้นักศึกษาได้เห็นการทำงานร่วมกับเพื่อนคนอื่นๆ จะทำให้ผลงานของเขาดีขึ้น การที่เขาชวนคนอื่นเข้ามา งานจะเพิ่มขอบเขตขึ้นมาใหญ่ขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ว่าเวลาเขาออกไปทำงานจริงๆ ศักยภาพของพวกเขา ถ้าฝึกกำลังกันแล้ว สามารถทำอะไรกันได้เยอะมากและใหญ่มาก”

ในปีสองผลงานชื่อเพราะมีค่ามากกว่า ประเด็นทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม (อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <https://goo.gl/xGizjn>) ปีนี้นักศึกษาได้ลงพื้นที่เรียนรู้ชุมชนบ้านคลองรั้ว อ.เหนือคลอง จ.กระบี่ อาจารย์สาวกับอาจารย์โกวิท มีบุญ ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง

พอถึงปี 3 อาจารย์สาวก็เริ่มทดลองนำเข้ารายวิชา ชื่อสาขาออกแบบผลิตเว็บไซต์ ของอาจารย์โกวิท และอาจารย์ศรายุทธ แต่นำเข้าแบบไม่เต็มเทอม และอาจารย์ทั้งสามท่านก็ยังคงทำหน้าที่พี่เลี้ยงซึ่งในปีนี้นักศึกษามีค่อนข้างมากจึงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม 2 ผลงาน ในประเด็นการเรียนรู้ 1.ผลงาน Who am I ใครคือฉัน (อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <https://goo.gl/jXK6gs>) 2. ผลงาน Mongi Day Challenge “แคมเปญท้าทาย กับมิชชั่นเพื่อสุขภาพ” (อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <https://goo.gl/dTETNM>) ความท้าทายใหม่นี้กลับไม่ได้ผลเป็นไปอย่างที่ต้องการ เด็กๆ ไม่ได้สนุกอย่างที่ควรจะเป็นเพราะไม่ได้ลงพื้นที่ เรียนแต่ในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว การเลือกโจทย์การเรียนรู้ที่ทำให้ต้องค้นคว้าแต่ในห้อง และเลือกนำเรื่องที่ตนรู้แล้วในช่วงมัธยมมาทำ ทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการทำงาน และการซ้อนทับกับการเรียนส่วนหนึ่งทำให้เด็กรู้สึกเหนื่อย

โกวิท มีบุญ

ศรายุทธ ธิบัติ

กรชนก ชิตไชย

พรพรรณ เชยจิตร

เมื่อการดีไซน์โครงการเข้าสู่ห้องเรียนยังไม่เป็นไปอย่างที่คิด ในปี 4 อาจารย์สาว จึงใช้วิธีเดิมคือให้นักศึกษาสมัครใจเข้ามาเอง โดยดึงนักศึกษาปี 2 (ปี 1 - ปี 3 เป็นนักศึกษาปี 3) จาก 3 เอก 1. หลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการออกแบบแอนิเมชัน 2. หลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการออกแบบเว็บและสื่อโต้ตอบ 3. หลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการออกแบบเกม มาทำงานร่วมกัน โดยอาจารย์สาวดีไซน์ให้เป็นลักษณะการทำงานโปรเจค “คิดโปรเจคขึ้นมาแล้วก็แบ่งผลัดกันรับผิดชอบว่าแต่ละเอกต้องทำอะไรกันบ้างและวางไทม์ไลน์ส่งต่อชิ้นงานกันว่า เอกไหนทำอะไรและต้องเสร็จเมื่อไร แยกกันเป็นสามทีมแต่ผลิตชิ้นงานเดียวกัน”

“วิธีการนี้ค่อนข้างดีค่ะ เหมือนระบบการทำงานในชีวิตจริงของเขา ต้องรับผิดชอบในหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด เหมือนจำลองชีวิตการทำงานจริงมาเลย มีเรื่องความสัมพันธ์ที่ขัดแย้งเกิดขึ้น ซึ่งเป็นธรรมชาติของการทำงาน เป็นการทำโครงการที่เข้มข้นขึ้น” ในปีนี้ได้ผลงานชื่อ boomsharang ในประเด็นสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ (อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่<https://goo.gl/iGWT6p>) เป็นการสร้างสรรค์ผลงานตามความถนัดของนักศึกษา 3 เอกทำให้ผลงานออกมาน่าสนใจ เมื่อเห็นว่าการทำในปี 4 ทำให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างสนุก ในปี 5 ก็ใช้สูตรเดิมนักศึกษาสมัครเข้ามา ขณะนี้อยู่ระหว่างการพัฒนาผลงาน

ในส่วนของการประสานงานให้โครงการ UNC เข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย อาจารย์สาวทำหน้าที่นี้ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ได้ประชาสัมพันธ์โครงการให้ผู้บริหารคนล่าสุด ผศ.สมศักดิ์ ชาทิน้ำเพชร คณบดีได้รับรู้ รับทราบ ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ และคณาจารย์ท่านอื่นๆได้รู้จักและเห็นประโยชน์ ทำให้เข้ามาช่วยด้วย ได้แก่ อาจารย์กรชนก ชิตไชย อาจารย์จากคณะนิเทศศาสตร์ เอกโฆษณา ให้ความสนใจและนำโครงการเข้าไปบูรณาการในชั้นเรียนจะน่าสนใจอย่างไร อ่านต่อได้ <https://goo.gl/kNqk1H> และอาจารย์พรพรรณ เชยจิตร เอกลูกค้าสัมพันธ์ ใช้วิธีให้นักศึกษาสมัครเข้ามาพร้อมกับอาจารย์สาวด้วย

ทดลองปรับการเรียนเปลี่ยนการสอน

อาจารย์สาวได้เล่าคร่าวๆ ถึงรูปแบบการเข้าร่วมโครงการตลอด 5 ปีที่ผ่านมา นอกจากการทำหน้าที่ประสานเพื่อให้อาจารย์และนักศึกษาได้ประโยชน์จากการเข้าร่วมโครงการนี้แล้ว อาจารย์สาวยังนำรูปแบบของโครงการนี้ไปใช้อย่างเต็มตัวในวิชาที่ตนเองสอน ได้แก่วิชาเลือกเสรี เรื่องการออกแบบเบื้องต้น ให้แก่นักศึกษาที่เรียนธุรกิจ ด้านการตลาด เรียนจบ

แล้วไปเป็นโปรแกรมเมอร์ จึงลงนำกระบวนการ UNC เข้าไปในช่วงของ Final Group Project “ในช่วงนี้เด็กต้องมีสินค้าหรือบริการที่ต้องทำเป็นงานออกแบบ โลโก้ ออกแบบการตลาด เมื่อก่อนจะเป็นในลักษณะให้เขาคิดเอง จึงลงนำไอเดียของ UNC ไปใช้คือการใช้โจทย์จริงและการลงพื้นที่”

“ให้เด็กเรียนรู้จากโจทย์จริง ก็ลงเป็นโจทย์ให้นักศึกษาไปออกแบบผลิตภัณฑ์ให้กับลูกค้า เป็นการ rebranding ให้กับร้านค้าในมหาวิทยาลัย ที่มีกว่า 20 ร้าน ให้เขาจับคู่กันสองคน (ทั้งห้องมีเกือบ 40 คน) ให้ไปสัมภาษณ์หาประวัติความเป็นมา สิ่งที่เขาอยากได้ การวางแผนตลาด เด็กเขานำความถนัดของตัวเองคือการวางแผนการตลาด รู้ลักษณะของลูกค้าคือวางขายที่ไหน ตั้งขายที่ไหน แล้วก็นำมาคู่กับเรื่องของการออกแบบ สุดท้ายพ่อค้า แม่ค้า ได้โลโก้ใหม่ มีหน้าร้านใหม่”

“ให้เด็กเรียนรู้จากโจทย์จริง ก็ลงเป็นโจทย์ให้นักศึกษาไปออกแบบผลิตภัณฑ์ให้กับลูกค้า

เป็นการ rebranding ให้กับร้านค้าในมหาวิทยาลัย”

“ซึ่งคาดหวังให้คนที่เราออกแบบให้เขาได้ใช้งานจริงๆ จากงานที่ออกมาจากห้องเรียน ข้อดีของการใช้กระบวนการนี้คือเด็กได้ข้อมูลเชิงลึกจากการสัมภาษณ์ แล้วการให้ข้อคิดเห็นในการออกแบบว่าลูกค้าเขาพอใจกับชิ้นงานหรือไม่ แทนที่จะเป็นอาจารย์จะเป็นคนบอกว่างานดีหรือไม่แค่คนเดียว ก็ให้ลูกค้าจริงๆ คือพ่อค้า แม่ค้า มาให้ข้อคิดเห็นกับชิ้นงานเด็กด้วย”

อาจารย์เล่าต่อดังกระบวนการสอนที่เปลี่ยนไป ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเปลี่ยนไปด้วย “พอนำรูปแบบไปใช้จริง ค่อนข้างดีคือกลายเป็นว่าเด็กไม่ได้กดดัน เด็กทำงานด้วยความสนุก ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุก เพราะว่าเวลาเด็กมานำเสนอ จากรูปแบบการนำเสนอที่ซีเรียสกลายเป็นว่าเขามีเรื่องเล่าประสบการณ์ส่วนตัวที่เขาไปพบเจอมาจริงๆ ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่คนอยากพูด อยากจะนำเสนอ คนฟังก็รู้สึกสนุก สนใจฟัง บรรยากาศในห้องเรียนก็มีความสุข คนสอนก็สนุกไปด้วย เป็นที่น่าพอใจ เพราะว่าสุดท้ายเด็กเขาทำงานออกมา เขาเองงานตรงนี้ไปให้เจ้าของร้านค้าเป็นผู้ประเมินว่าชอบงานไหนของเขา คือจะทำให้เขาได้เห็นว่าการที่เขามีความรู้เรื่องธุรกิจและด้านออกแบบควบคู่กันไป ทำให้เขาสามารถทำอะไรได้มากขึ้น” นี่คือการเรียนรู้ของนักศึกษาที่อาจารย์สวชยายความอยากให้เด็กๆ เห็น

เมื่อลงนำมาใช้ได้ผล ในปีถัดๆ อาจารย์ก็เล็งที่จะเปลี่ยนโจทย์จากร้านค้าในมหาวิทยาลัย เป็นภาคประชาสังคมหรือชุมชนที่อยู่ในโครงการพระราชดำริในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งมีจำนวนมาก แต่ยังขาดเรื่องการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่น่าสนใจ

เปลี่ยนวิธีคิด เปลี่ยนตัวเอง

อาจารย์สาวได้เปลี่ยนกระบวนการสอนของตนเองไปจากเดิม โดยยอมรับว่าที่เปลี่ยนเพราะเข้าทางที่ตนเองต้องการ อยู่พอดี “ที่จริงค่อนข้างจะเบื่อกับรูปแบบการสอนเดิมๆ ไม่ชอบอะไรที่แบบว่าพูดแล้วก็ตามที่เราพูด แล้วก็ให้เกรด เราก็เบื่อเหมือนกัน พอได้มาเจอรูปแบบ UNC ก็เลยทดลองใช้ดูแล้วก็ชอบ”

นอกจากจะทำให้ได้วิธีการสอนแบบใหม่แล้ว UNC ทำให้ได้มุมมองใหม่ๆ เพิ่มขึ้นด้วย “ทำให้ได้วิธีคิดใหม่ๆ เยอะค่ะ ได้เห็นรูปแบบงานใหม่ๆ ค่อนข้างเยอะ ทำให้มุมมองเกี่ยวกับการเรียนสายนี้เปลี่ยนไปด้วย มองว่าเด็กมาเรียนในสายงานนี้ เด็กสามารถทำอะไรได้เยอะมาก ไม่ใช่ว่าเด็กที่ทำแอนิเมชันแล้วต้องทำเป็นแต่แอนิเมชัน แต่พอเอางานของเขาไปบวกกับแอปพลิเคชันของเพื่อนที่มีความถนัดแบบอื่นก็จะได้อีกแบบหนึ่ง และการเข้าโครงการนี้ทำให้เราเห็นงานอื่นๆ มากมาย ทำให้เรารู้สึกว่าเรามีเรื่องเล่า ยกตัวอย่างให้เด็กฟังได้ว่าสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ สิ่งที่อาจารย์กำลังสอนสามารถไปต่อยอดอะไรได้อีกมากมาย”

และได้วิธีคิดการทำงานออกแบบเพิ่มเติมด้วย “เมื่อก่อนเราทำงาน เราคิดถึงตัวงานเพียงอย่างเดียวว่าจะออกมาเป็นแบบไหน มันต้องน่าสนใจนะ แต่ที่มาก็ไป ลักษณะวิธีคิดก่อนที่จะมาเป็นงานเราไม่ได้คิดถึงเลย ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการนำทฤษฎีบางอย่างเข้ามาสร้างเพื่อทำให้ตัวงานดูสมเหตุสมผลมากขึ้น แต่พอได้เข้าร่วมเวิร์คช็อปการนำเสนอของนักศึกษา ได้เห็นงานของนักศึกษาจุฬา เด็กเขามีการอธิบายตัวงาน มีทฤษฎีอ้างอิง มีลักษณะการคิดงานที่เป็นระบบมากกว่า ก็ทำให้เราเห็นมุมมองใหม่ๆ ทำให้เรากลับมาให้ความสำคัญกับงานในช่วง pre production มากขึ้น แล้วนำสิ่งที่เห็นในเวิร์คช็อปมาถ่ายทอดให้นักศึกษาฟัง แล้วชวนนักศึกษาลองคิดแบบนี้นู่นบ้าง ทำให้เขาได้ไปหาความรู้เพิ่มเติมในเชิงทฤษฎีเพิ่มขึ้นด้วย”

นอกจากได้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กับนักศึกษาในเวทีเวิร์คช็อปแล้ว ดิกรัตน์ความคิดภาคสังคมของอาจารย์ก็เข้มข้นและมีความมั่นใจมากขึ้น “เราก็กให้ความสำคัญกับเรื่องปัญหาสังคมมากขึ้น เมื่อก่อนจะรู้สึกเฉยๆ แต่พอมาทำโครงการนี้ ทำให้มีทัศนคติเชิงบวกว่าเรื่องปัญหาสังคมจะต้องอยู่ในสายอาชีพของอาจารย์ พวกเราควรให้ความสำคัญเพราะว่าอาชีพของอาจารย์จะเป็นคนที่สอน และปั้นเด็กคนหนึ่ง ถ้าเรามีเรื่องเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคม ถ้าเราจะสอนเด็กให้มีเรื่องนี้ได้ อาจารย์ต้องมีทัศนคติและประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย เพราะถ้าเราพูดขึ้นมาลอยๆ เราก็ยังไม่เชื่อในสิ่งที่เราพูด ก็ไม่ควรมาสอนเด็กเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่สำหรับอาจารย์ที่ผ่านโครงการมา 5 ปี เรามีความมั่นใจว่าสิ่งที่เราทำนั้น เราทำเพื่อสังคมด้วย เพราะฉะนั้นเวลาเราสอน เราจะถ่ายทอดความคิดตรงนี้ออกมาค่อนข้างดีและมีความมั่นใจ”อาจารย์สาวกล่าว

ฝั่งพิภพศึกษามองเห็นปัญหาสังคมใกล้ตัว

สิ่งที่อาจารย์สาวกำลังทำอยู่นี้ ได้ตรงกับเป้าหมายของมหาวิทยาลัยที่ต้องการเห็นมหาวิทยาลัยเป็นศูนย์กลางการออกแบบและงานสร้างสรรค์ และตรงกับเป้าหมายของคณะที่ต้องการผลิตนักศึกษาที่สามารถผลิตสื่อสร้างสรรค์สังคม และตรงกับเป้าหมายของเครือข่าย UNC ที่ต้องการให้นักศึกษาได้พัฒนาทั้งทักษะวิชาชีพ ทักษะการทำงาน และทักษะชีวิต ไปพร้อมๆ กับการเสริมสร้างสำนึกความเป็นพลเมือง เพราะฉะนั้นสิ่งที่อาจารย์กำลังทำนี้ได้ตอบโจทย์ทุกเป้าหมายเลยทีเดียว

การเข้าร่วมโครงการนี้ของนักศึกษา นอกจากจะได้ใบเบิกทางในการไปทำงานในอนาคตแล้ว อาจารย์สาวยังหวังว่า จะได้ปลูกฝังเรื่องของจรรยาบรรณเข้าไปด้วย “สิ่งที่เขาได้มาเรียนรู้ในโครงการนี้ มีผลต่อตัวเขาและอาชีพเขา อาชีพคนทำสื่อ จะมีเรื่องของจรรยาบรรณอยู่ในสายอาชีพด้วย เรื่องพวกนี้อาจารย์ต้องปลูกฝังอยู่ในการเรียนการสอนอยู่แล้ว แต่พอเด็ก

ได้เข้ามาอยู่ใน UNC เหมือนเป็นการเพิ่มแรงรับรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้มากยิ่งขึ้นไปอีก คิดว่าจะทำให้เขาไม่เพิกเฉยต่อปัญหา คนที่เข้ามาทำตรงนี้ส่วนมากสิ่งที่เขาได้รับไป เขาจะเริ่มเห็นว่าอะไรที่มันอยู่รอบตัวเขามีความสำคัญ ปัญหาสังคมไม่ได้ไกลตัวเขา เราจะเห็นว่าวิธีการออกแบบอะไรต่างๆ ประโยคง่ายๆ ประโยคที่เรียงจากสื่อออกไป ก็สามารถเพิ่มความสนใจให้สังคมได้ จึงเห็นว่าเด็กที่มีความสามารถในด้านนี้อยู่แล้ว มาทำโครงการนี้ เพียงคุณทำอะไรขึ้นมาที่คิดถึงคนอื่นจะเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์มาก” อาจารย์สาวกล่าวตอบท้าย

นี่เป็นตัวอย่างของครูยุคใหม่ไม่เน้นสอน แต่เน้นการจัดการเรียนรู้ ครูยุคใหม่ต้องสอนให้น้อย ให้ลูกศิษย์เรียนได้เยอะๆ และช่วยดำเนินการให้ศิษย์ได้ฝึกทักษะ การฝึกลูกศิษย์ทำเอง ครูช่วยแนะ ปรับจากการสอนไปสู่ Active Learning (หนังสือการสร้างการเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21 : ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช)

***เครือข่ายมหาวิทยาลัยสร้างสรรค์สังคม** (University Network for Change : UNC) เป็นการรวมตัวของผู้บริหาร และคณาจารย์จากคณะวิชาที่สอนด้านศิลปะและการออกแบบเพื่อการสื่อสารของมหาวิทยาลัยทั้งในกรุงเทพมหานครและภูมิภาค ที่ตระหนักถึงบทบาทสำคัญของมหาวิทยาลัย ในการสร้างศิลปินและนักออกแบบเพื่อการสื่อสารรุ่นใหม่ที่มีสำนึกความเป็นพลเมือง และสามารถสร้างสรรค์สื่อเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาสังคมไทย โดยมีคณะทำงาน UNC ขับเคลื่อนการทำงานร่วมกันภายใต้โครงการเครือข่ายมหาวิทยาลัยสร้างสรรค์สังคมเพื่อประเทศไทยที่น่าอยู่ (University Network for Change : UNC) มาตั้งแต่ปี 2557 ด้วยการสนับสนุนจากมูลนิธิสยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด(มหาชน) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) องค์การภาคประชาสังคม สมาคมบัณฑิตทางศิลปะแห่งประเทศไทย กองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยสร้างสรรค์